

STUART NEVILLE

BLOED

VER

WANT

Vertaald door Els Franci-Ekeler

LUITINGH-SIJTHOFF

© 2024 Stuart Neville

All rights reserved

© 2025 Nederlandse vertaling

Uitgeverij Luitingh-Sijthoff bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan.

Oorspronkelijke titel *Blood Like Mine*

Vertaling Els Franci-Ekeler

Omslagontwerp DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam

Opmaak binnenwerk Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 210 5338 7

ISBN 978 90 210 5339 4 (e-book)

ISBN 978 90 210 5430 8 (luisterboek)

NUR 332

www.stuartneville.com

www.lsuitgeverij.nl

www.boekenwereld.com

Uitgeverij Luitingh-Sijthoff vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van dit boek is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat dit niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Voor Janet. Sorry, ik bedoel Katherine.

I

Rebecca Carter zag de eerste sneeuwvlokken door de lucht dwarrelen en tegen de voorruit plakken. De donkere weg slingerde zich door een heuvelachtig landschap en de lichtbundels van de koplampen streken over struiken en rotsblokken die opdoken in het snel dichtter wordende sneeuw gordijn.

In de diepte lag Golden City. Af en toe ving ze tussen de bomen door een glimp op van de lichtjes van de stad. Ze had haar route een paar dagen geleden uitgestippeld. Boulder lag in het noorden, Superior iets verder naar het zuiden en dan kreeg je Golden, aan de rand van Denver. Ze zou zuidwaarts blijven rijden, evenwijdig aan de bergen, tot New Mexico of misschien het westelijker gelegen Utah. Ze zou blijven rijden tot ze erbij neerviel. Naar het zuiden of het westen, dat maakte niet uit, zolang ze maar zo ver mogelijk hiervandaan kwam.

‘Je kunt best gaan slapen,’ zei ze. ‘Waarom kruip je niet lekker achterin?’

‘Zo meteen,’ zei Moonflower.

Ze heette eigenlijk Monica, maar Rebecca was haar al snel Moonflower gaan noemen, naar de bloemen die haar

moeder kweekte in de broeikas achter hun huis in Madison, Wisconsin. Deze bloemen openden zich 's nachts, als bleke witte gezichtjes in het donker. Een lijntje dat Moonflower nog steeds verbond met haar grootmoeder, en elke keer dat Rebecca daaraan dacht werd ze verdrietig.

‘Vooruit,’ zei Rebecca. ‘Ik zie dat je slaap hebt. Je doet steeds dit.’

Ze wreef met de muis van haar hand over haar neus, wat Moonflower altijd deed als de slaap haar dreigde te overmannen.

‘Niet waar,’ zei Moonflower.

‘Wel waar. Vooruit, doe wat je moeder zegt.’

‘Nou zeg, ik ben geen baby.’

Moonflower draaide een lok van haar gitzwarte haar rond haar vingers. Tussen haar wenkbrauwen verscheen een frons.

‘Ga alsjeblieft niet dwars doen. We hebben nog een lange nacht voor de boeg en ik heb hier geen geduld voor. Doe nou maar gewoon wat ik...’

‘Mam!’

Het dier vulde haar hele gezichtsveld. Een eland, zijn rug wit bepoederd met sneeuw, stak de weg over. Rebecca gaf een ruk aan het stuur. Het busje week scherp uit naar links, en toen naar rechts. De wielen aan de passagierskant raakten de berm en verloren hun grip, maar Rebecca wist de wagen weer op de weg te krijgen. Moonflower zei ‘Au!’ toen ze haar hoofd stootte tegen het zijraam. Rebecca voelde de achterkant van het busje heen en weer zwieren, haalde haar voet van het gas en zette hem op het rempedaal, waarbij ze uit alle macht de neiging onderdrukte om het helemaal in te trappen, want dan zou ze geheid de macht over het stuur verliezen. Nu zakten de linkerwielen in de berm, en opeens zag Rebecca alleen nog een witte berg, die het felle schijnsel van de koplampen weerkaatste. Het was slechts een doffe bons, maar ze klapte evengoed naar voren. De veiligheidsgordel zat strak rond haar borst en middel geklemd toen de auto abrupt tot stilstand kwam. Ze haalde haar voet van de rem. Het busje had zijn

neus in de berg sneeuw geboord. De motor vocht nog een paar seconden door en sloeg toen af. Opeens was het eigenaardig stil, op de wind na, en Moonflowers hijgende ademhaling. Rebecca stak haar hand uit naar haar dochter.

‘Gaat het? Ben je gewond?’

‘Ja... Nee...’ zei Moonflower. ‘Het gaat wel. Ik heb alleen mijn hoofd gestoten.’

‘Laat eens zien.’

‘Het is niks.’

‘Laat nou even zien.’

Ze draaide haar dochters gezicht naar zich toe om het zelf te kunnen zien. Een rode plek naast haar oog, meer niet. Geen bloed, geen open wond.

‘Gelukkig,’ zei Rebecca. En toen: ‘Oké.’

Ze trok aan het handvat van het portier en moest hard duwen om de deur open te krijgen in de berg sneeuw. Toen de opening groot genoeg was om te kunnen uitstappen, zei ze tegen Moonflower dat ze moest blijven zitten en wrong ze zich naar buiten. Haar voeten zonken diep in de sneeuw. Ze zwoegde naar de achterkant van het busje en keek de weg af. Dertig meter verderop keek de eland terug. Doodgemoe-dereerd stond hij daar, met wolkjes adem uit zijn neusgaten. Toen snoof hij hard, liet zijn kop met het magnifieke gewei zakken om aan de weg te snuffelen en kuierde het bos in.

Hij zat er niet mee dat hij bijna een ernstig ongeluk had veroorzaakt. Het enige wat voor hem gold, was zelfbehoud. De rest was achtergrondruis. Wat voor de meeste dieren gold.

Rebecca vloekte en ploegde door de sneeuw langs het busje. Toen ze bij de voorkant was, schoof ze met haar blote handen de sneeuw weg, zonder zich iets aan te trekken van de bijtende kou. Godzijdank geen schade, voor zover ze kon zien. Het had veel erger kunnen zijn. Sommige delen van deze weg liepen vlak langs een afgrond van tientallen meters.

Rebecca dankte de hemel dat ze er nog redelijk goed af waren gekomen. Misschien kon ze gewoon achteruitrijden om uit deze sneeuwberg te komen. Net toen ze zich omdraaide

om terug te lopen naar de andere kant van de wagen, hoorde ze een geluid. Een hard, kunstmatig geluid, dat op de wind werd meegevoerd tussen de ruisende dennenbomen. Een motor. Er kwam een auto aan.

Ze gaf met haar vlakke hand een klap op de ruit van het rechtervoorportier. Moonflower keek haar aan en mimed: ‘Wat?’

‘Kruip achterin,’ riep Rebecca.

Moonflower trok haar wenkbrauwen op en schudde haar hoofd. ‘Waarom?’

‘Er komt iemand aan.’

Moonflower tuurde door de voorruit en toen in de zijspiegel. Rebecca gaf nog een klap op de ruit.

‘Kruip achterin!’

Moonflower slaakte een overdreven zucht en sloeg haar ogen ten hemel, maar deed wat haar gezegd was. Ze kroop langs de passagiersstoel en onder de dikke deken door die de cabine scheidde van de laadruimte. Rebecca spitste haar oren om te horen uit welke richting het steeds luider wordende geronk kwam. Voordat ze daarachter was, verschenen de koplampen van de wagen uit zuidelijke richting. Het was een pick-uptruck, met extra lampen op het dak en sterke koplampen die de omgeving vulden met oogverblindend wit. Rebecca hief instinctief haar onderarm op om haar ogen tegen dat felle licht te beschermen.

De auto minderde vaart en kwam met piepende remmen naast haar tot stilstand. Het raam aan de passagierskant ging naar beneden en een forse hond van onduidelijk ras legde zijn poten op de rand. Een man tuurde naar haar vanaf de bestuurdersstoel. Hij was van middelbare leeftijd, had heldere, waakzame ogen, en de gelooide huid van buitenmensen. Hij krauwde de hond achter zijn oren en het dier ging weer op de stoel liggen.

‘Alles in orde, mevrouw?’ riep de man. ‘Hebt u hulp nodig?’

Rebecca slikte voordat ze antwoord gaf, om de angst diep in haar maag te laten zakken.

‘Nee, dank u.’ Ze wees naar de hellende weg. ‘Er stond op eens een eland op de weg. Ik moest eromheen en toen kwam ik in deze sneeuwhoop terecht. Er is gelukkig niets beschadigd.’

Hij boog zich naar het raam om de auto en de sneeuwbank te bekijken.

‘Als u wilt, kan ik u lostrekken.’

‘Dank u wel, maar dat is echt niet nodig. Het valt allemaal erg mee. Ik denk dat ik gewoon achteruit kan rijden om los te komen.’

‘Ik heb een sleepketting,’ zei hij. ‘Het is zo gebeurd, en het is echt geen moeite.’

‘Nee, dank u, het hoeft echt niet.’

Hij dacht een ogenblik na, terwijl hij de auto en de sneeuw nogmaals bekeek. En haar.

‘Ik doe vannacht geen oog dicht als ik u hier zo achterlaat, maar ik begrijp best dat u zich zorgen maakt om uw persoonlijke veiligheid, zo in uw eentje op deze stille weg. Ik weet het goed gemaakt. Ik rijd een stukje door en wacht daar, zodat ik kan zien of u echt op eigen kracht los kunt komen. Wat zegt u daarvan?’

Liever niet, dacht Rebecca. Ze had liever dat hij verdween, maar het was niet verstandig dat voorstel te weigeren. Het was al erg genoeg dat hij haar hier had gezien. Als ze zich verzette tegen een fatsoenlijke man die een vrouw in nood een helpende hand bood, zou ze het alleen maar erger maken. Voor iedereen.

‘Goed,’ zei ze. ‘Dank u wel.’

Hij knikte, schakelde en trok op. De wielen draaiden heel even door voordat ze weer grip kregen op de weg. Rebecca keek hem na toen hij langzaam wegreed. Hij stopte precies op de plek waar de eland daarnet was overgestoken. Ze zag door zijn achterraam dat hij zich omdraaide om naar haar te kijken.

Schiet op, zei Rebecca tegen zichzelf.

Ze tilde haar voeten hoog op toen ze door de sneeuw weer om het busje heen liep en leunde een ogenblik tegen de zijkant om haar evenwicht niet te verliezen toen ze bij het portier

kwam, dat nog openstond. In de voetenruimte en op de stoel lag inmiddels een laagje sneeuw. Ze veegde het met haar blote handen van de stoel, schepte zo veel mogelijk onder de pedalen vandaan, stapte in en trok het portier dicht, waardoor er weer sneeuw naar binnen kwam.

‘Shit,’ zei ze.

Moonflower giechelde ergens achter haar.

‘Er valt niets te lachen,’ zei Rebecca, haar stem vlijmscherp.

Moonflower fluisterde: ‘Sorry.’

‘Wees stil en zorg dat niemand je ziet.’

Stilte achterin, en Rebecca had meteen spijt. Ze moest haar woede niet afreageren op haar kind. Maar dat maakte nu niet uit. Eerst zien dat ze hier wegkwam. Ze draaide het sleuteltje om in het contact. De motor kuchte. Heel even was ze bang dat hij niet zou aanslaan, maar toen deed een heerlijk geronk de cabine trillen en rammelen. Ze legde haar hand op het dashboard.

‘Braaf,’ zei ze.

Het was echt een prima wagen. De beste die ze ooit had gehad. De motor sloeg vrijwel altijd meteen aan, had nooit kuren en de airco deed het nog steeds. Warm als het buiten koud was, koel in de hitte. Wat kon een mens zich nog meer wensen? Helaas zou ze hem nu van de hand moeten doen en iets anders moeten kopen.

‘Verdomme,’ vloekte ze zacht.

‘Wat is er?’ vroeg Moonflower, en Rebecca hoorde dat er angst in de stem van haar dochter was geslopen.

‘Niks, lieverd,’ zei ze, zo rustig mogelijk. ‘Zolang jij je maar niet laat zien of horen. Oké?’

‘Oké.’

Ze schakelde, trapte het gaspedaal lichtjes in en voelde de trilling in het chassis. In de zijspiegel zag ze de pick-uptruck, met het silhouet van de man die naar haar keek.

‘Doe je best,’ fluisterde ze tegen het busje.

Iets meer druk van haar rechtervoet, nog niet genoeg om de snelheidsmeter te laten reageren, en toen nog ietsje meer. Het busje reed centimeter voor centimeter achteruit.

‘Gelukkig...’

Een schokje, en opeens draaiden de wielen door.

Rebecca haalde haar voet van het gas, trapte op de rem en klemde haar ijskoude vingers om het stuur. Ze deed haar ogen dicht en zond een schietgebedje naar de God die haar decenia geleden in de steek had gelaten. Ze zette haar voet weer op het gaspedaal, gaf zachte druk en luisterde met haar lichaam naar de motor, de banden, het onderstel, wachtend op het kritieke punt. De wagen kwam weer in beweging, kruipend, traag als spuug op glas.

Vooruit, dacht ze. Doe je best.

Achteruit, heel langzaam. Godzijdank, het lukte; de achterwielen kropen de weg op en even later volgden ook de voorwielen. Ze stonden weer veilig en wel op het asfalt. Een ogenblik liet ze haar voorhoofd op het stuur rusten.

‘Jemig,’ zei ze. ‘Dank u wel, God.’

Ze keek in de zijspiegel. De pick-uptruck stond er nog, met draaiende motor, en de bestuurder keek nog steeds naar haar. Ze liet haar raampje zakken en zwaaide naar hem. Zijn hand, een dun zwart silhouet, wuifde terug en toen draaide hij zich om. Zijn uitlaat stootte een zwart wolkje uit toen hij optrok. Hij reed de heuvel op, nam de bocht en verdween uit haar zicht.

Rebecca begon te beven toen adrenaline door haar lichaam joeg.

‘Jezus,’ zei ze. ‘Godverdomme. Jezus christus.’

Vloeken waar haar dochter bij was, was iets waar ze zich allang niet meer druk om maakte. Dat had toch geen zin.

‘Alles oké?’ vroeg Moonflower.

De deken werd opgetild en haar bleke gezichtje kwam eronder vandaan. Het herinnerde Rebecca er opnieuw aan waarom ze haar dochter al die jaren geleden Moonflower was gaan noemen. Maanbloem. De witte bloemen in de oude broeikas. De herinnering aan haar moeder, die ze had gekweekt, en het verdriet dat ermee gepaard ging.

‘Ja,’ zei ze. ‘En jij moet gaan slapen. Vooruit, ik wil je niet zien.’

Ze schakelde en trok op, langzaam, de weg aftastend via het stuur. Ze moest nu heel voorzichtig zijn. Ze mocht geen fouten meer maken.

Die man zou zich haar herinneren. En haar busje. Het merk, het bouwjaar, de kleur. Misschien het kenteken, maar dat maakte niet veel uit. Hij zou zich háár herinneren en desgewenst een signalement van haar kunnen geven. Weer vloekte Rebecca, binnensmonds, en ze balde haar hand tot een vuist en beet op haar knokkels om het niet uit te schreeuwen.

Ademen. In, via de buik, en uit, langzaam en gestaag.

Toen ze was gekalmeerd, zei ze: 'Ik hou van je, Moonflower.'

Achterin zei haar dochter, met een slaperig stemmetje: 'Ik ook van jou, mam.'

2

*S*pecial agent Marc Donner werd door een hulpsheriff afgehaald van Denver International Airport. Toen ze door de hallen naar het parkeerterrein liepen, bedacht Donner dat hij hier vaak op doorreis was geweest, maar de luchthaven nooit had verlaten. Dit was dus in elk geval een primeur.

De hulpsheriff heette Foster en was een gespierde jongeman met stekeltjeshaar en forse onderarmen, die zijn dienstwapen vermoedelijk vaker poetste dan nodig was. Ze reden in zijn dienstauto, een Ford Interceptor, via het netwerk van elkaar kruisende wegen bij de luchthaven vandaan en zaten al gauw op een brede weg met aan weerskanten een leeg landschap dat zich tot aan de horizon uitstrekte. Plotsklaps verscheen er een reusachtig wild steigerend paard met vurige rode ogen. Het was alsof je de hengst van de duivel zag die probeerde zijn berijder af te werpen.

Donner wees naar het beeld. ‘Wat is dat in godsnaam?’

‘Blucifer,’ zei Foster. ‘Blue Mustang, zoals hij officieel heet. Kent u dat nummer van de Osmonds, “Crazy Horses”?’ Hij spreidde zijn vingers en zong met een kopstem: ‘Wahaa! Wahaa!’ Toen begon hij bulderend te lachen. ‘En weet u wat er is gebeurd met de man die hem heeft gemaakt? Die is door hem vermorzeld.’

Donner keek achterom naar het beeld. ‘Vermorzeld?’

‘Ja. Toen het beest omviel. Hij was op slag dood.’

‘Jezus,’ zei Donner.

Na een laatste bocht lag de weg als een kaarsrechte streep voor hen. Aan weerszijden onafzienbaar terrein, volkomen vlak, zanderig ruw. Een zweem van bebouwing aan de horizon, een dorp, een fabriek, vage tekenen van leven in de verte. Zoveel leegte dat Donner er kippenvel van kreeg. Hij voelde zich verloren. Hij was gewend aan wanden en muren, hoog en recht. De hemel in partjes tussen gebouwen, niet als een enorme blauwe deken die boven de wereld hing. Als hij aan de natuur dacht, zag hij bossen en parken, niet een eindeloos kaal landschap. Hij trok zijn jas wat dichter om zich heen.

De hulpsheriff schraapte zijn keel.

‘U bent dus gekomen om het lichaam te bekijken?’

‘Ja.’

‘Waarom?’

‘Waarom wat?’

‘Waarom wil een FBI-agent dit lichaam zien?’

Donner frunnikte aan de boord van zijn overhemd. ‘Ik weet het niet zeker, maar het kan iets te maken hebben met een zaak waar ik aan werk.’

Foster nam hem een ogenblik onderzoekend op en keek toen weer naar de weg. ‘Het gaat om een seriemoordenaar, hè?’

Donner gaf daar geen antwoord op.

‘Heb ik gelijk?’

Donner maakte een nietszeggend gebaar. ‘Ik weet het niet. Het zou kunnen.’

‘Godverju.’ De hulpsheriff wreef over zijn glimlachende mond. ‘Een seriemoordenaar. Jezus!’

‘Het zou kunnen,’ herhaalde Donner. ‘Maar het is niet waarschijnlijk. Het kan net zo goed toeval zijn. Iemand die deze man om welke reden dan ook de keel heeft doorgesneden. Daarom moet ik het lichaam gaan bekijken. Ik moet het zien.’

‘Godverju,’ zei Foster weer. ‘En u bent daarvoor in uw dooie eentje gekomen? Ik dacht dat ze voor die dingen een hele ploeg stuurden. Mensen van de forensische dienst en psychologen en weet ik wat. Jodie Foster met haar bruine broekpak en haar platte schoenen.’

‘Nee. Alleen ik,’ zei Donner. ‘Ik moet die man eerst gaan bekijken, zien waar het om gaat. Misschien laten we daarna Jodie Foster komen. Samen met Hannibal Lecter, in een kooi.’

Foster lachte.

‘Oké, als je iets nodig hebt – mag ik jij zeggen? – als je iets nodig hebt, een lift ergens naartoe of informatie over wat hier zoal gebeurt, dan bel je maar. Al is het midden in de nacht.’

Donner stompte zacht tegen Fosters schouder. ‘Bedankt.’

Daar was hij goed in: vrienden maken.

Het Avista Adventist Hospital stond op ruime afstand van de woonwijken en winkelcentra, tussen Boulder en Superior, een complex van lage gebouwen dat een aantal hectaren besloeg. Rond de gebouwen stonden wat bomen en struiken, en langs de paden lagen grijs geworden bergjes sneeuw.

Het mortuarium bevond zich één verdieping onder de begane grond. Dokter Leitch van de plaatselijke forensische dienst begroette hem, en het lichaam lag klaar voor inspectie, bedekt met een plastic laken. Donner was opgelucht toen Leitch het laken discreet omsloeg en het niet met een zwierig gebaar in één keer van het lijk trok, want dat wilde zeggen dat de arts eerder met vermoorde personen te maken had gehad; dit was voor hem gewoon werk, geen reden voor theatraal gedoe.

De wimpers en haarpunten van de dode leken bevroren. De Y-vormige snee op het bovenlichaam was netjes gehecht, evenals die rond de schedel.

‘Op het eerste gezicht een uitgemaakte zaak,’ zei Leitch. Hij wees naar de wond in de hals van het slachtoffer. ‘Een flinke jaap, waarmee zo ongeveer alles wat belangrijk is werd doorgesneden, wat leidde tot fataal bloedverlies. De man was binnen een paar seconden dood. Maar er is nog meer.’

De patholoog boog zich over het lichaam en tuurde een ogenblik naar de open wond. Toen stak hij twee gehandschoende vingers in de rode snee.

‘Een scherp voorwerp, waarschijnlijk een jagersmes, is tussen de halswervels C3 en C4 gestoken, waarbij de ruggengraat werd doorgesneden. Als de man niet al aan bloedverlies was gestorven, zou hij daaraan zijn overleden. Op de plaats delict was echter geen druppel bloed te vinden.’

‘Hij is dus ergens anders vermoord.’

‘Ja,’ zei Leitch. ‘Ik vind dat ongewoon grondig. Iemand heeft zich veel moeite getroost om er absoluut zeker van te zijn dat hij dood was, en heeft toen ook nog eens geprobeerd te verhinderen dat hij zou worden gevonden. Ik neem aan dat dit de reden is waarom u hierheen bent gekomen.’

‘Klopt,’ zei Donner. ‘Waar is hij gevonden?’

‘In de bergen,’ zei Leitch. ‘Ver van de bewoonde wereld. De-gene die hem daar heeft gedumpt, dacht waarschijnlijk dat hij op z’n vroegst in maart of april zou worden gevonden, als het zou gaan dooien, en tegen die tijd zouden de prairiewolven hem al half hebben opgevreten. We hadden nu al moeite hem te identificeren. Maar ene Johnny Colfax heeft hem gevonden voordat de prairiewolven hem te pakken kregen. Ik meen dat zijn hond het lijk had geroken.’

‘Hebt u die Colfax gesproken?’

‘Heel kort. Mensen van het Jefferson Sheriff’s Office en het Golden Police Department hebben hem ondervraagd, maar ze zijn niet veel wijzer geworden. U moet het niet verder vertellen, maar ze zitten met de handen in het haar. Ze zijn al aan het kibbelen over wie er verantwoordelijk is, omdat ze allebei de zaak op de ander willen afschuiven. Ik denk dat met uw komst hun gebeden zijn verhoord. Wat hen betreft mag de FBI het vuile werk opknappen. Vooral nu ze weten dat het slachtoffer een strafblad had.’

Donner had de e-mail gistermiddag ontvangen, gepingd door het National Crime Information Center, nadat Golden PD de informatie had geüpload. Het lichaam was bijna een

week geleden gevonden, maar het had een paar dagen geduurd voordat ze achter de naam van de vermoorde man waren gekomen: Bryan Shields, zevenendertig jaar oud. Een man die een levenslang lidmaatschap had gekregen van de nationale databank van seksmisdadigers toen er info over zijn creditcard was aangetroffen in de betalingsregisters van een kinderpornowebsite. Hij was waarschijnlijk door familie en vrienden uitgestoten toen ze erachter waren gekomen wat hij had gedaan, waardoor niemand hem had gemist. Dit was het eerste hokje dat Donner op zijn checklist had kunnen afvinken. Het volgende was de gapende halswond en het feit dat het lichaam was gedumpt op een plek waar bijna nooit iemand kwam. Het paste allemaal in het stramien, en daarom had zijn chef hem noodgedwongen toestemming gegeven een kijkje te gaan nemen.

En nu lag hij hier, Bryan Shields, morsdood – nóg een kruimel op het pad dat Donner nu al bijna twee jaar volgde.

‘Wat nu?’ vroeg Leitch.

‘Ik moet even bellen,’ zei Donner. ‘Als u me wilt verontschuldigen?’

Hij verliet de zaal en haalde in de betegelde gang zijn telefoon uit zijn zak. McGrath nam na twee keer overgaan al op.

‘En?’ vroeg ze.

‘Het is hem,’ zei Donner. ‘Geen twijfel mogelijk. Alles klopt.’

‘Shit,’ zei McGrath. ‘Wil je dat ik kom?’

‘Nee, je kunt hier niets doen. Hou liever Holstein bij me vandaan. Ik wil hier nog wat rondneuzen en met de man gaan praten die het lichaam heeft gevonden.’

Hij hoorde aan haar ademhaling dat zijn partner moeite had een vraag binnen te houden.

‘Zeg het maar,’ zei hij toen hij het niet meer kon aanhoren.

‘Shit,’ zei ze nogmaals. ‘Weet je zeker dat je jezelf dit wilt aandoen? Ik bedoel, wat maakt het uit dat er een perverse klootzak is vermoord en in het bos gedumpt? Eén engerd minder om ons zorgen over te maken.’

‘Het maakt mij wel degelijk iets uit,’ antwoordde Donner.

‘Het is mijn taak om zulke klootzakken op te pakken. We mogen dat niet overlaten aan boze burgers met jagersmessen.’

‘Oké,’ zei McGrath. ‘Ik zal hier doen wat ik kan. Bel me als je iets nodig hebt, al is het midden in de nacht.’

‘Bedankt,’ zei Donner, en hij meende het.

‘Ja, oké.’

McGrath hing op.

3

Moonflower keek op van haar spel toen haar moeder een kreet slaakte. Ze speelde Super Mario Bros op de Nintendo DS die haar moeder voor haar had gekocht bij een pandjeshuis in Bakersfield. Ze had het nu al zo vaak gespeeld dat ze de spellen uit haar hoofd kende. Alles zat in haar geheugen opgeslagen, elke druk op de knoppen, elke move. Ze had ook zoveel uren te vullen hier in het eindeloze niets.

Ze legde de console neer en kroop naar haar moeders kant.

‘Shit,’ gromde die met opeengeklemd kaken. ‘We zitten hier ook te hoog.’

Ze had kramp in haar kuit. Altijd als ze in de bergen waren werd ze wakker met kramp. Ze hield haar ogen stijf dicht terwijl ze siste en kronkelde. Moonflower ritste de slaapzak open, stak haar handen erin en masseerde de kuit van haar moeders rechterbeen om de bloedsomloop te stimuleren. De spier voelde aan als staal. Mam kreunde. Haar benen waren stijf gestrekt van de pijn.

‘We moeten hier weg,’ zei Moonflower. ‘Laten we naar het zuiden gaan, waar het warm is. Naar Scottsdale of zo. Je houdt van Scottsdale.’

‘Nog niet,’ zei mam. ‘Ik moet eerst zeker weten dat het veilig is.’

‘Daar kun je nooit zeker van zijn.’

Mam wist dat. Ze zouden nooit veilig zijn, niet echt. Mam had gezegd dat ze de risico’s moesten afwegen. Stel dat die man iets had gezegd? Ze had het nieuws uit Denver en omgeving in de gaten gehouden en er was niets gemeld over een vrouw en een gestrand busje, maar toch kon je het nooit zeker weten. Na het incident had mam op een parkeerterrein voor vrachtwagens bij Boulder de nummerplaten van een Ford gestolen, en daarna hadden ze zo onopvallend mogelijk hun weg vervolgd over het heuvelachtige Colorado Plateau.

Twee dagen geleden waren ze in Blanding aangekomen en nu stonden ze op de White Mesa RV Park and Trading Spot. Ze zouden eigenlijk niet achtenveertig uur op één plek moeten blijven, maar haar moeder was zo moe dat ze prikkelbaar en vergeetachtig was. Ze moest uitrusten en zich herpakken, anders zou ze de voorzichtigheid uit het oog verliezen en fouten maken. En ze zei altijd dat ze het zich niet konden veroorloven om fouten te maken.

Let op wat je doet, zei ze altijd. Denk na. Trek geen aandacht.

Hun parkeerplaats had een laadpaal, zodat ze het draagbare kacheltje konden laten branden en mams laptop en telefoon konden opladen. En Moonflowers Nintendo. Misschien nog één nacht, maar dan moesten ze echt weg.

Mam kreunde en tilde haar linkerbeen op om haar dochters aandacht te trekken. Moonflower bracht haar handen snel naar de andere verkrampde spier en wreef erover met haar knokkels. Mam bewoog haar in dikke sokken gestoken tenen op en neer om de bloedcirculatie te stimuleren, en slaakte een zucht van verlichting.

‘Beter?’

‘Ja. Dank je wel.’

Mam ging rechtop zitten op het matras, trok haar knieën op en bleef haar kuiten masseren.

‘Hoe laat is het?’ vroeg ze.

‘Elf uur,’ zei Moonflower.

‘Jemig. Ik had helemaal niet zo lang willen slapen.’

‘Je had het nodig. Het is goed voor je.’

‘Heb jij geslapen?’

‘Een beetje.’ Moonflower boog haar hoofd toen ze het zei, want dit was niet helemaal waar. Ze had bijna de hele nacht wakker gelegen, met het volume van Nintendo zo zacht dat het haar moeder niet zou storen. ‘Misschien moet je nu dan proberen een poosje te slapen,’ zei mam. ‘Ik zit te denken dat we hier misschien nog één dag kunnen blijven.’

‘Goed.’ Weer boog ze haar hoofd.

‘Ik moet iets eten.’ Mam pakte haar schoenen, trok ze aan en greep haar winterjas. ‘Ik ben zo terug.’

Ze kroop naar de achterdeur van het busje en trok aan de hendel. De deur ging open en licht stroomde naar binnen, tot vlak voor de plek waar Moonflower zat. Mam stapte uit en knoopte haar jas dicht. Haar adem maakte wolkjes in de scherpe, ijle lucht.

‘Ik zal kijken of ze nieuwe tijdschriften hebben,’ zei ze. ‘Misschien een paperback?’

Moonflower glimlachte om haar een plezier te doen. ‘Ja, goed.’

Toen mam de deur dicht wilde doen, zei Moonflower: ‘Mag de deur openblijven? Ik hou van het uitzicht.’

Mam draaide zich om en zag wat ze bedoelde. Eindeloze blauwe lucht. Besneeuwde bergtoppen in de verte. Ze dacht een ogenblik na en schudde toen haar hoofd.

‘Het is koud, lieverd.’

‘Ik heb mijn jas en mijn slaapzak.’ Ze trok ze naar zich toe, ook al had ze geen last van de kou. ‘Ik zal me goed inpakken.’

Mams gezicht stond strak van bezorgdheid toen ze naar haar keek.

‘Als je maar hier blijft,’ zei ze. ‘En je mag met niemand praten, ook niet als ze iets tegen je zeggen.’

‘Goed,’ zei Moonflower.

‘Vooruit dan maar. Ik ben zo terug.’

Ze aarzelde nog een moment, als een blad dat niet goed

weet waar de wind vandaan komt, en liep toen weg, in de richting van de winkel.

Moonflower trok haar jas aan. Die was haar een paar maten te groot, maar was heerlijk warm en donzig. Ze had er zoveel ruimte in dat ze haar knieën kon optrekken naar haar borst, met de kraag rond haar oren. Ineengedoken in haar hoekje, zo ver van de open deur dat ze buiten bereik van het daglicht bleef, keek ze naar de pieken van de bergen. Witte olifanten. Ze had die beschrijving ergens gelezen en zocht in haar geheugen waar ook alweer: in een verhaal van Ernest Hemingway. In een verhalenbundel die mam in een winkel voor tweedehandsboeken had gejat. Moonflower had het verhaal niet erg leuk gevonden; in haar ogen had de schrijver veel woorden gebruikt om weinig te zeggen. Ze had begrepen waar het om ging: om een man en een meisje – een meisje, niet een vrouw, dat was duidelijk geweest – die het hadden over de abortus die ze moest ondergaan, zonder dat specifiek te zeggen. Moonflower was oud genoeg om zulke dingen te begrijpen.

Witte olifanten. Moonflower vond dat de bergen meer op reusachtige oceaangolven leken, met woest schuimende koppen. Het meest hield ze van de hemel erboven. Zo weids en blauw dat ze erin wilde gaan zwemmen. Ze herinnerde zich dat ze had gezwommen. Moonflower herinnerde zich een vakantie ergens in Californië, ze wist niet precies waar, maar bij het hotel was een zwembad en daar had ze elke dag in gezwommen – haar lichaam een mes dat door het warme water sneed. Lang geleden, voordat ze op de vlucht hadden moeten gaan, maar nog steeds kon ze het water voelen op haar huid.

Een meisje liep langs de open achterkant van het busje, een silhouet tegen het blauw. Ze wierp een blik in het donkere interieur en liep door. Moonflower hield haar adem in, want ze wist dat ze was gezien. En ja hoor, het meisje kwam weer in zicht en keek nieuwsgierig naar binnen. Dertien, gokte Moonflower, misschien veertien. Ze droeg een donsjack en een wollen muts met een pompon.

‘Hoi,’ zei het meisje.

Moonflower verstijfde en zei niets, hopen dat ze in de schaduwen zou verdwijnen.

‘Ik ben Olivia,’ zei het meisje. ‘Livvy. Zo noemen mijn ouders me. Hoe heet jij?’

In de donderende stilte wachtte ze op een antwoord.

‘Ben je hier met je ouders?’

Moonflower voelde nu de kou, die in haar jas kroop. Ze werd zich bewust van de rommel in het busje. De matrassen, de dekens, de slaapzakken. De slordige stapels kleding. Het kleine butagasfornuis, de gehavende potten en pannen. Haar onverzorgde donkere haar, vergeleken bij dat van het meisje, de krullen die onder haar muts uitkwamen, de gouden highlights in de zon. Oorknopjes en lipgloss. Lichte oogschaduw. Ze wilde zeggen dat ze weg moest gaan, maar ze hield haar mond stijf dicht.

‘Mijn ouders zijn hippies. Ik bedoel, ze zeggen dat ze Generation X zijn, Nirvana en zo, maar ze zijn gewoon hippies.’

Ga weg, dacht Moonflower.

Ze zag aan het meisje dat ze zich gekwetst voelde.

‘Oké... Zeg, ik verveel me te pletter, dus als je zin hebt om samen iets te doen, wij zitten in de Jayco, twee plekken verderop. Klop maar gewoon aan.’

Het meisje glimlachte geforceerd en liep weg. Toen Moonflower haar voetstappen niet meer kon horen, kroop ze naar de deuren en trok ze dicht, eerst de ene en toen de andere, zichzelf opsluitend in de duisternis.

Dossier: 89-49911-5
Onderwerp: Rebecca Carter
Bureau: Flagstaff
Beschrijving: Brief, met de hand geschreven
Datum: 25 december 1994

Lieve jij,

Ik weet niet wie 'jij' bent.

Laten we daarmee beginnen. Ik weet niet wie je bent en wat je zult zijn, maar ik voelde je vandaag bewegen, dus ik weet dat je echt bent. Je bent niet meer alleen een idee, maar een levend wezen. Ik vind het allemaal erg spannend en ook een beetje angstaanjagend.

Vandaag is het eerste kerstdag. Vroeger was dat mijn lievelingsdag. Eigenlijk nog steeds. Dit jaar is alles anders. We waren maar met ons drietjes, mijn ouders en ik, verder niemand. Het was heel stil in huis en ik voelde me een beetje down, omdat ik steeds moest denken aan wat mijn vriendinnen aan het doen waren en wat ik allemaal misliep. Ik ben naar mijn slaapkamer gegaan en heb heel hard gehuild.

Toen voelde ik jou bewegen, als belletjes die in mijn buik opensprongen. Ik bleef heel stil liggen, afwachting, en toen bewoog je weer. Ik ben gauw naar mama gegaan om het haar te vertellen. Zij begon ook te huilen, en toen huilden we samen, maar van blijdschap.

Gek, hoe dingen soms heen en weer zwaaien als de klepel van een grote, oude klok. Het ene moment wil je je eigen graf graven, het volgende wil je de hele wereld omhelzen.

Het was mama's idee om deze brief te schrijven. Ze zei dat ik het net zo goed voor jou als voor mezelf zou doen, zodat ik me later deze tijd beter zou kunnen herinneren, en ook om alles wat er is gebeurd beter te kunnen verwerken. Ik heb een fijne moeder, dat weet ik best. We hebben weleens ruzie en ik doe soms lelijk tegen haar, maar ze is de afgelopen maanden

erg lief voor me geweest. Ze steunt me echt en is nooit boos, en ik weet dat veel moeders boos op hun dochter zouden zijn in dergelijke situaties. Toen ik haar vertelde dat ik niet ongesteld was geworden, keek ze heel even verdrietig, maar toen sloeg ze haar armen om me heen en zei ze dat alles in orde zou komen. Papa ook. Ik weet dat hij boos was, maar hij liet het niet merken. En hij was niet boos op mij, maar op Christopher.

Ik wil niet over hem praten.

Ze zeiden allebei dat ze altijd achter me zouden staan en dat ze me zouden helpen als ik zou besluiten dat ik het wilde laten weghalen. Ze zeiden het niet met zoveel woorden, maar ik geloof dat ze dat liever hadden. Christophers ouders in elk geval wel.

Daar heb je hem weer, en ik zei nog wel dat ik niet over hem wil praten. Hij is een klootzak, meer hoeft je niet te weten.

Hoe dan ook, ik besloot je te houden. Ik weet niet waarom. Het zou eenvoudiger zijn geweest als ik het niet had gedaan, maar ik neem nooit de weg van de minste weerstand. Vraag maar aan mijn moeder. Ik had het gevoel dat het juist was. Dat vind ik nog steeds, meestal, zelfs als ik kotsmisselijk ben, en dat is vaak. De twijfels begonnen een paar weken geleden. Mijn vriendinnen kunnen doen wat ze willen en praten allemaal over studeren en wat ze later willen worden, en toen begon tot me door te dringen wat ik allemaal moest laten schieten. Het begon me echt dwars te zitten; ik kon er niet van slapen, ik kon alleen nog maar denken aan alles wat ik zou mislopen. Maar vandaag voelde ik je bewegen, als bruisende belletjes in mijn buik, en wist ik weer heel zeker dat ik de juiste keuze had gemaakt.

En het was mijn eigen keuze. Vergeet dat nooit: mijn leven, mijn lichaam, mijn baarmoeder, mijn keuze. Niemand heeft het recht me te vertellen dat het niet zo is.

Mam zegt dat ik evengoed nog kan reizen. Ik was van plan geweest een jaar vrij te nemen voordat ik ging studeren, om naar Europa te gaan en te zien wat ze daar allemaal weten.

Dat is nu uiteraard van de baan, maar het kan altijd later nog. Studeren kan ook, zodra ik eraan toe ben. Ik kan zelfs thuis blijven wonen. Mam zegt dat zij minder kan gaan werken, zodat ze op jou kan passen als ik naar college ben. Ze zegt steeds dat dit niet het eind van de wereld is, en dat weet ik ook wel. Alles wordt alleen anders. Dat wil niet zeggen dat het niet fijn zal zijn.

Leven is wat je overkomt als je bezig bent andere plannen te maken. Ik geloof dat het John Lennon was die dat heeft gezegd. Het is een uitspraak die je moet onthouden, omdat het waar is.

Ik kijk naar een nieuwe comedy. *Friends*. Het gaat over zes mensen in New York, twintigers, drie jongens, drie meisjes. Ik weet niet goed of ik ze leuk vind of niet. Zij hebben makkelijk praten, in hun mooie appartementen in de grote stad, alsof elke vijftwintigjarige zich zoiets kan veroorloven. Maar ik kijk toch elke week, omdat het leven hun steeds overkomt.

Ik besef opeens waarom ik een beetje een hekel aan ze heb. Zij hebben het leven dat ik wil en ze drukken me met mijn neus op het feit dat dit leven voor mij niet is weggelegd. Alles wat ik wilde, is weg, en in plaats ervan heb ik bruisende belletjes in mijn buik. Maar ik blijf evengoed naar die serie kijken, en ik hou vol.

Goed, hier laat ik het voorlopig maar bij. Over iets minder dan vier maanden krijg ik je te zien, en dan kan ik je dit allemaal persoonlijk vertellen.

Ik hoop dat ik je een goed leven kan geven.

Veel liefs,

Rebecca